

Honza Řepka (1982) z Prahy a Petr Ovsenák (1983) z Nelahozevsi, dvě jména skrývající se pod značkou [Nestíháme](#). Vyrovnané kytarové a pěvecké duo s vlastním repertoárem. Lonští držitelé Porty spolu hrají pátou sezónu, nyní si vydali první CD a pilně koncertují. Oba ještě studují na vysoké škole, Petr navíc učí na gymnáziu počítače a hraje stolní tenis. První domluvený rozhovor po koncertě na jejich domovské scéně v Kavárně pod Vesuvem jsme nestihli. Druhý pokus se podařil. Původně jsem se chtěla ptát hlavně na nové CD, ale nakonec jsme začali trochu od Adama?

Znáte se od narození, ale kdy jste vy dva začali vnímat existenci toho druhého? Máte nějakou konkrétní vzpomínku?

Petr (P): Když jsme byli hodně malí, Honza mě topil v bazénku.

Honza (H): To si vůbec nepamatuju. Já si vzpomínám, jak jsme od pěti let jezdili s našimi rodiči na vandry, měli jsme maličký usárničky, chodili jsme nejdřív pěšky, pak na kolech. Ale spíš než zážitky si vybavím místa, kde jsme byli.

Měli jste v dětství nějaké společné zájmy?

Honza Řepka a Petr Ovsenák

foto: archiv Nestíháme

P: Šermování klacky.

H: Inspirovaly nás Mayovky. Pamatuju si taky, že jsme spolu hodně hráli karty.

Nestíháme: Ve folku se všeobecně moc chválí

Napsal uživatel Džexna
Pondělí, 06 Březen 2006 04:00

Vaši rodiče se přátelí. Kamarádili jste se spolu odmala?

P: My jsme byli nuceni se spolu kamarádit.

H: Přesně tak, sami od sebe jsme se nescházeli.

Kdy jste začali s muzikou a kdo vás k ní přivedl?

H: Od první třídy jsem chodil na klasickou kytaru do lidušky. Vybrali mi ji rodiče a jsem jim za to vděčný - piáno si do lesa nevezmeš, s flétnou nemůžeš zpívat. Absolvoval jsem celý I. stupeň LŠU, ale přiznám se, že mě to moc nebavilo, cvičil jsem vždycky jen den před hodinou a učitel to poznal? Ale mezitím jsem si vybrnkával písničky z desek, které se mi líbily, a hrál jsem si, co mě bavilo.

P: Začal jsem v 1. třídě na housle, nejdřív v lidušce, pak u soukromého učitele. Housle jsem si nevybral, byly mi doporučeny, že prý mám dobrý hudební sluch. Jenže já se za ně strašně styděl a nebavilo mě to. Asi v 6. třídě jsem toho nechal, i když teď toho docela lituju. Od staršího bratra jsem se naučil základy na kytaru, pak jsem měl učitele, ale zase jsem to dlouho nevydržel a dál pokračoval jako samouk.

H: Rodiče nás také brali na festivaly, na Kvítek, do Pikovic, do Svojšic, v první polovině 90. let, asi do našich 15 let.

Kdy jste hráli poprvé spolu a jaké písničky?

P: Na Silvestra 2000/2001. Náhodou. Měli jsme nějaké zpěvníky a brnkali jsme Redla, Dobeše, Nohavicu? Tam jsme se naučili společně zahrát Zatímco se koupeš.

A kdy poprvé veřejně?

H: V roce 2001, to už Petr jezdil na gympl do Prahy a já chodil na Budějovickou. Čas od času se tam pořádaly koncerty na schodech, a tam jsme poprvé vystoupili jako duo, tehdy ještě s převzatými písničkami. Hráli jsme Zatímco se koupeš, Vlastovko leť, Jdou po mně, jdou od Nohavici, Dobešovy Pražce, Křesťanovu Panenku, od Plíhala Kluziště a Vlák. Vystoupili jsme tak asi čtyřikrát a všem se to líbilo.

P : Naprostý zvrát se ale udál na předkole Folkového kvítku, kde jsem soutěžil sám, protože Honzovi tehdy bylo už osmnáct pryč. Hrál jsem už i naši vlastní písničku. Dopadlo to sice příšerně, ale důležité bylo, že jsme se tam seznámili s Martinou Trchovou.

H: Martina byla už tehdy o dva tři kroky před námi - ten rok Kvítek vyhrála -, to ona nás nasměrovala na předkola Porty a na Zahradu. Společně jsme také zorganizovali naše první vystoupení v květnu 2001, kde jsme už hráli vlastní písničky. Pak jsme společně hráli častěji a pomalu se rozkukávali.

Měli jste na začátku nějaký vysněný cíl?

P: Vyprodaná Lucerna!!!

H: Fakt nevím. Myslím, že jsme si žádné velké cíle nekladli. Když jsme soutěžili na Portě a slyšeli ostatní skupiny, viděli jsme, že je to jiná třída. Zároveň jsme ale měli vlastní měřítko, které jsme si vytvořili poslechem Nohavici, Dobeše, na kterém jsem vyrostl, a dalších vynikajících folkařů.

P: Byli jsme samozřejmě zvědaví, co se o nás napíše. Věděli jsme, že je třeba ještě hodně pracovat.

H: Důležité je zachovat si sebekritiku; spousta kapel doplácí na to, že nejsou schopny přiznat si vlastní chyby. Věřím, že my tu schopnost dívat se na sebe zvenku neztrácíme.

Letos tedy hrajete pátou sezónu. Jak to vlastně pokračovalo dál? Získali jste různá ocenění a prvenství v soutěžích, jste loňští držitelé Porty,

H. Důležitý byl vývoj v následujících dvou letech, kdy jsme napsali asi 20 písniček a zjistili, že to jde. Hodně jsme se učili, jak to nedělat, a to platí dodnes. Koncertovali jsme, soutěžili?

P: V roce 2002 jsme postoupili do finále Porty v Plzni. Bylo na to moc brzo, dost nás to tehdy zaskočilo. Ale zase to byla

zkušenost. První večer se soutěžilo a my hráli po Františku Nedvědovi?

H: Druhý večer probíhaly recitály, všiml jsem si, že nás poslouchá Věra Martinová a to nám tehdy dělalo moc dobře.

P: Na Trampskou Portu do Ústí nás zatím ještě nevybrali, postoupit z Prahy je velmi těžké, výběr je hodně ostrý.

H: Přes Kuřim jsme se taky několikrát kvalifikovali na Zahradu, také její hvězda ale každým rokem padá níž? Nejhezčí vzpomínky máme na jiné letní festivaly, třeba Otevřeno v Jimramově, Kremnickou baštu, Folkové prázdniny, Karvinský totýmek nebo Oseckou kytaru - jako by tam diváci poslouchali jinak.

P: Souvisí to s tím, v jakém kontextu přicházíte na pódium. Vůbec nejbohatší zážitky a nejsrdečnější odezvu míváme, když vystupujeme jako hosté na řadových koncertech skupiny

Neřež. A vůbec největšího uznání se nám dostalo loni na začátku prázdnin, kdy jsme hráli na nádvoří Křivoklátu jako předkapela Spirituál Kvintetu.

Byl některý z těch pěti roků pro vás zlomový?

H: Rok 2006. (smích)

P: Proč?

H: To se uvidí. Žádný z těch roků zlomový nebyl. Možná ten loňský, ale jak se to vezme, vyhráli jsme sice Portu v Jihlavě, ale nikdo o tom neví. Zeptej se někoho, kdo zná vítěze posledních tří Port. Nikdo to neví.

P: Těch pět let jsme završili natočením CD.

Vydali jste vlastním nákladem první polooficiální krátkohrající CD. Je to CD bilanční nebo novinkové?

P: Bilanční určitě ne. Plánovali jsme sice letos natočit demo, ale ne v tak kvalitním studiu. Shodou okolností jsme jako vítězové Porty dostali nahrávací frekvence ve studiu v Českém Krumlově. Na podzim jsme tam odjeli a strávili ve studiu čtyři dny. Žádná dramaturgie v tom nebyla, byli jsme schopni natočit 8 písní, dvě denně. Byli jsme omezeni časem.

H: ?byli jsme omezeni. (smích)

P: Ale písničky jsou natočeny velmi slušně, zvukově jsou výborné. Myslím, že se budou příjemně poslouchat.

H: Je to první CD, které se nebudeme stydět na koncertech prodávat. I když není dlouhohrající a obsahově vyčerpávající?

Co se svojí omezeností hodláte udělat?

P: Zajistit si ve studiu více času.

H: Ale to musíme prodat alespoň 1000 CD!

Jaké máte zkušenosti z natáčení? Co vás zaskočilo, překvapilo? Vlastní zkušenost je zřejmě nepřenositelná, ale může posloužit jako cenná informace pro ty, kteří se do studia teprve

chystají.

H: Při natáčení vyleze na povrch hodně věcí, které člověk normálně neslyší. I když zkušenosti z natáčení už máme, nikdy jsme v profesionálním studiu nebyli. Stalo se, že třeba Růže, písničku, kterou hrajeme čtyři roky na koncertech, jsme nakonec na CD dát nemohli, protože jsme ji nezahráli tak dobře jako ty ostatní. Chyby v rytmu, v sebranosti, špatné frázování, nevyrovnaná dynamika: to všechno ve studiu vyleze ven. Příjemně nás překvapil mistr zvuku Petr Novotný, osobně nás neznal a my zase neznali jeho, ale byla s ním výborná spolupráce. Bylo mi líto, že jsme měli tak málo času, navíc jsme se o pár hodin ještě připravili, protože jsme si na tu dobu domluvili ještě dva koncerty v okolí.

P: I když v jednom kuse se taky nahrávat nedá, měl jsem toho ten čtvrtý den docela dost.

H: Natáčeli jsme živě, kytary a zpěv najednou, 10-20 verzí jedné písničky a pak jsme to poslouchali a vybírali tu nejlepší.

Jak se CD jmenuje, a co obsahuje booklet?

H: CD se jmenuje Nestíháme.

P: Booklet obsahuje mimo jiné naši společnou fotku se sněhovou sochou Honzy Nedvěda.

Písničky skládáte oba, ale Honzovy skladby převládají. Překládá také texty Dylanovy nebo Simonovy. Je Honza pilnější?

P: Já bych řekl, že je. Poslední písnička, kterou jsme napsal, je zhudebněná báseň Karla Tomana Emě. Taková krátká, je úvodní na CD, než si jí všimnete, je pryč.

H: To bude tím, že jsem méně zaneprázdněn jinými věcmi než Petr. O pilnosti bych nemluvil. Věřím, že kdyby měl více času, psal by víc. Je to škoda, protože ty písničky, které Péťa napsal, třeba Růže nebo Čertovo jezero, jsou podle mého - a nejen

Nestíháme Pod Vesuvem

foto: archiv Nestíháme

mého - názoru skvělé. Asi před půlrokem mi hrál novou písničku, výborný nápěv, nemůžu se dočkat, až to vypustíme, ale pořád se pereme s několika verši?

Častá otázka, co vás napadne dřív? Text, melodie? Přiznám bez mučení, že v mladické nerozvážnosti jsem napsala pár písniček a s melodií mi zároveň naskakovala i slova. Takové popěvky, nic moc se v tom neřešilo, láska a tak, ale šlo to spolu a jakoby lehce.

H: Písničky, které takhle vznikaly, máme také, jsou nedokonalé v mnoha ohledech, ale už jsme je tak nechali a občas je zahrajeme. Ta lehkost vzniku je z toho cítit, není to vysezené. Mně třeba nedělá takové potíže vymyslet melodii, z textem už to je horší. Ale když píšu dříve text, už tam tu melodii slyším. Ale každá písnička vzniká jinak, jsou dost různorodé a typově jiné.

A jak vzniká konečná podoba písničky?

P: Konečná podoba neexistuje, stále se snažíme hledat optimální tvar.

H: Na začátku bývá představa, domluvíme se, co je třeba mít přesně nafrázované, co kdo kde zahraje, vytvoříme nějaký tvar, který v průběhu času měníme.

V čem vidíte výhody vystupování v duu?

H: Dvoje ústa a čtyři ruce toho udělají více než jedny ústa a jedny ruce. Když se to udělá šikovně.

A zápory?

P: Určitě se musí dělat kompromisy. Třeba hrát písničku, i když se tomu druhému moc nelíbí.

H: Nebo taky naopak. Trvá dýl, než se písnička z fáze napsání dostane na pódium. Kdybych třeba hrál sám, za týden ji zahraju. Protože jsme dva, trvá to půl roku. Ale to je zápor asi jediný. Na druhé straně, společná práce je skvělá, Péťu napadne něco, co by mě samotného nenapadlo, funguje zpětná vazba.

Čeho si jeden na druhém vážíte a co vás naopak štve? Přemýšleli jste někdy o sólové dráze? Petr i Honza dlouho přemýšleli a krátce odpověděli:

P: Pokud nás na druhém něco štve, jsou to prkotiny a přes ně se dokážeme přenést.

H: Ani jeden z nás nikdy nehrál sám, hrajeme jediné spolu a známe se tak dobře, jak nás nikdo jiný nezná, nejen hudebně.

Povězte mi ještě, jak se stavíte k ohlasům, které se na vaši adresu snášejí?

H: My máme to štěstí, že nás od začátku všichni chválí: na jedné straně je to dobře - každý potřebuje ocenění; na druhé straně je třeba zachovat si výše zmíněný odstup. Tady se ve folku všeobecně moc chválí a málokdo ti řekne, co bylo špatně. Ale dobrý písničkář musí být sám sobě posledním soudcem.

No tak tedy, říkala mi jedna moje kamarádka, když jste vystupovali pod Vesuvem se Stráníky, že by vám neuškodilo trochu víc humoru.

H: Pravda je, že se stále učíme, jak koncert udělat, aby to diváky bavilo. Rád poslouchám ostatní folkaře, chodím na rockové koncerty a sleduju, jak si ten který účinkující udržuje pozornost, zjednává pořádek apod. Takový Merta nemusí zahrát jedinou "veselou" písničku, a přesto se lidi na koncertě dobře baví. Anebo taky ne. (smích) Jo, je to věda!

P: Ale zase: každý koncert je jiný. Druhý den jsme třeba vystupovali v Šenově a myslím, že jsme byli uvolněnější a veselejší. Se Stráníky jsme tušili, že to Míra Ošanec svým vtípem bohatě vyváží. A kamarádka? Ať přijde znova, není vystoupení jako vystoupení.

Honzovi a Petrovi jsem poděkovala za rozhovor a vám, milí čtenáři, mohu jen doporučit: Přijďte na Nestíháme také.